†

In dankbare herinnering aan

Bennie ten Dam

Geboren 11 mei 1926

Overleden 20 december 2007

Bennie groeide op in Enter in een tijd toen er nog een veldwachter was waarvoor je hard weg moest rennen wanneer je kattenkwaad had uitgehaald. Hij vertelde graag over die tijd; de bomen waarin hij klom waren wel een keer zo hoog als de bomen van nu. Hij groeide op in een gezin met 9 kinderen. Vanzelfsprekend hielp hij als kind al snel mee in de garage annex fietsenzaak van zijn vader; bandenplakken wel 15 in een uur. Later ging hij in de kost en werkte hij onder andere voor metaalbedrijven in Goor en Hengelo. In 1951 leerde hij Marietje Lansink uit Saasveld kennen. Er moest gespaard worden voor een uitzet, huisraad en kinderen. In 1957 trouwde hij met haar. Goed en wel getrouwd kwamen er al kinderen; 2 dochters en 3 zonen. Geen gemakkelijke tijd toen; hard werken zowel bij Signaal als thuis. Stil zitten kon hij niet, dat scheelde. Met een enorme gedrevenheid, plichtsbesef maar ook veel discipline en ondanks vervelende rugklachten hield hij het gezin in moeilijke tijden draaiende. Hij was enthousiast over zijn werk en het bedrijf waar hij werkte; Signaal, nu Thales. Hij was trots op het werk dat hij afleverde. Zijn werk was zijn hobby. Tot aan zijn 62ste, hij ging toen met pensioen, heeft hij bij Signaal gewerkt.

Pas toen de kinderen allemaal het huis uitwaren, viel een last van hem af en ging hij makkelijker leven. Maar altijd was hij druk. Vaak was hij aan het klussen op zolder of stond hij achter zijn draaibank. De draaibank was zijn grote passie. Maar het klussen werd, zeker na een hartoperatie op zijn 66ste, steeds minder belangrijk. Hij legde zich meer toe op mam, de kinderen en kleinkinderen. Oppassen op de kleinkinderen deed hij graag. Daar zette hij alles voor opzij. Hij genoot van het zorgeloze, plezierige en speelse leven van de kleinkinderen; "wat een onbezorgd leven". De kleinkinderen maakten hem rustiger en milder. Hij is op een nieuwe manier van het leven gaan genieten. Het plichtsbesef is altijd gebleven. Of het nu een lekkende kraan in Ede betrof of het repareren van een fiets, hij stond altijd klaar.

De laatste weken in het ziekenhuis waren zwaar. Hij maakte zich zorgen over zijn gezondheid. "Het is niks meer" liet hij zich af en toe ontvallen.Hij wilde graag blijven zorgen voor ma met wie hij 1 mei 2007 vijftig jaar getrouwd was. Hij wilde verder voor de kinderen en kleinkinderen maar vooral voor ma. Hij kon niet zonder haar. Dolgelukkig was hij dan ook toen hij te horen kreeg dat hij naar huis mocht. In zijn euforie is hij, kort nadat hij dit te horen had gekregen, toch nog onverwacht overleden.

Onze dank gaat uit naar allen die belangstelling en medeleven hebben getoond bij de ziekte en na het overlijden van Bennie.